

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, ve veřejném zasedání konaném dne **15. ledna 2014**, v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Mileny Vránkové a soudců JUDr. Jiřiny Roubíčkové a JUDr. Zdeňka Kučery, projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 15.10.2013, č.j. 8 T 48/2013 - 2053, podal obžalovaný [redacted] v Příbrami, trvale bytem [redacted], t.č. ve vazbě ve Vazební věznici MS ČR České Budějovice, a rozhodl o něm **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek **z r u š u j e** ve výrocích o náhradě škody, učiněných podle § 228 odst. 1 tr. řádu a § 229 odst. 2 tr. řádu ve vztahu k poškozeným [redacted].

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu **n o v ě r o z h o d n u t o** takto:

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný [redacted] **p o v i n e n** uhradit na náhradě škody poškozenému [redacted] částku 100 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozený [REDAKCE], **o d k a z u j e** se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškození: [REDAKCE]
o d k a z u j í se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 15.10.2013, č.j. 8 T 48/2013 - 2053, byl obžalovaný [REDAKCE] v bodech 1 – 37 uznán vinným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, v bodech 1 – 6, 8 – 17, 19 – 20, 22 – 25 a 37 přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku, v bodech 2 – 5, 7, 12 – 13, 16 – 17, 21, 23, 25 – 27, 31, 34 – 37 přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, v bodech 38 – 41 přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku a přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku, v bodech 42 – 49 přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku a v bodech 42 – 45, 47 – 49 přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Pro tyto trestné činy a pro sbíhající se přečim maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl pravomocně uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Písku ze dne 30.1.2013, č. j. 5 T 8/2013 – 28, doručeným dne 5.2.2013, byl obžalovaný podle § 205 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let. Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvou let. Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku bylo rozhodnuto o uložení trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty obžalovanému, konkrétně osobního motorového vozidla tov. zn. Ford Mondeo kombi 1.8, černé barvy, RZ [REDAKCE], vozidla tov. zn. Fiat Ducato 2.8 TDi, bílé barvy, RZ [REDAKCE], pákových kleští na svorníky a ocelové výstuže nezjištěné značky o velikosti 24[“]/600 celkové délky 615 mm, ramen červené barvy a rukojeti černé barvy. Podle § 70 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí věci a jiné majetkové hodnoty, a to černého kovového pouzdra na brýle obsahujícího PE sáček s hliníkovou lžičkou se zeleným plastovým držátkem s vatovým smotkem se zbytky bílého prášku s obsahem metamfetaminu, PE sáčku s uzavírací lištou obsahujícího 144 mg metamfetaminu a kovové lžičky s vatovým smotkem a zbytky bílého prášku obsahujícího metamfetamin. Podle § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku pak byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, spočívající v propadnutí finanční hotovosti ve výši 8.600 Kč a finanční hotovosti ve výši 10 EUR. Podle § 43 odst. 2 věta druhá tr. zákoníku byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního

soudu v Písku ze dne 30.1.2013, č. j. 5 T 8/2013-28, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Dále potom byla podle § 228 odst. 1 tr. řádu obžalovanému uložena povinnost, aby nahradil škodu jednotlivým poškozeným, konkrétně:

částku 1.100 Kč,
částku 2.400 Kč,
částku 25.600 Kč,
částku 4.200 Kč,
částku 8.100 Kč,
částku 9.250 Kč,
částku 12.716 Kč,
částku 500 Kč,
Kč,
Kč,
částku 1.900 Kč,
částku 10.500 Kč,
částku 13.847 Kč,
částku 1.000 Kč,
částku 4.686 Kč,
částku 2.178 Kč,
částku 2.500 Kč,
částku 7.700 Kč,
částku 18.312 Kč,
částku 24.500 Kč,
částku 6.000 Kč,
částku 13.200 Kč,
částku 200 Kč,
částku 17.000 Kč,
částku 12.350 Kč,
částku 2.000 Kč,
částku 500 Kč,
částku 215.000 Kč,
částku 55.800 Kč,
částku 17.800 Kč,
částku 7.300 Kč,
částku 700 Kč,
částku 4.003 Kč,
Kč,
Kč,
částku 1.854 Kč,
částku 2.000 Kč,
částku 25.000 Kč,
částku 500 Kč,
částku 120 Kč,
částku 11.627 Kč,
částku 7.000 Kč,
částku 200 Kč,
částku 9.010 Kč,
částku 13.000 Kč,

částku 11.000 Kč a J [REDACTED]
[REDACTED] částku 100 Kč.

Ve smyslu ustanovení § 229 odst. 2 tr. řádu byli potom poškození [REDACTED]

[REDACTED], odkázáni se zbytky svých uplatněných, avšak nepřiznaných, nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byli poškození [REDACTED]
[REDACTED] odkázáni v celém rozsahu se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 226 písm. c) tr. řádu byl obžalovaný [REDACTED] zproštěn obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře ze dne 15.5.2013 č. j. Zt 40/2013 – 135, pro dílčí útoky trestných činů krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku dílem dokonaneého, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku a poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, a krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku a porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ve vztahu k poškozeným [REDACTED]

[REDACTED] neboť nebylo prokázáno, že tyto skutky spáchal obžalovaný.

V návaznosti na uvedené zprošťující rozhodnutí byli podle § 229 odst. 3 tr. řádu poškození [REDACTED]

██████████ odkázání se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť obžalovaný proti němu podal prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě odvolání. V písemném odůvodnění podaného odvolání obhájce obžalovaného poukazuje na to, že obžalovaný v dané trestní věci od počátku spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a napomáhal při objasňování trestné činnosti, nicméně od zahájení trestního stíhání důrazně popíral odcizení osobního vozidla VW Touran a čtyřkolky Yamaha. Vyjadřuje nesouhlas se závěrem soudu I. stupně, který označil obhajobu obžalovaného za účelovou a nevěrohodnou, činěnou v zájmu toho, aby odcizení věci vyšší hodnoty bylo popřeno za účelem snížení celkové výše škody a na to navazující možné změny právní kvalifikace, a dále nesouhlasí s tím, že by se obžalovaný doznával pouze k věcem, které korespondují s dalšími zajištěnými důkazy, zejména pachovými stopami či důkazy zajištěnými postupem dle § 88a trestního řádu. Zdůrazňuje, že občasné nepřesnosti ve výpovědích obžalovaného omlouvá četnost útoků, kterých se měl obžalovaný dopustit, s tím, že tyto tedy nebyly způsobeny záměrem vypovídat účelově. Obžalovaný ve věci dle obhájce vypovídal pravdivě, vyjádřil se též k motivu, který jej vedl k páčání trestné činnosti, a jímž byla tíživá finanční situace zapříčiněná nemožností splácet hypotéku a zabezpečit potřeby své rodiny, když družka obžalovaného onemocněla a obžalovaný sám se opakovaně snažil bezúspěšně najít pracovní uplatnění. Pokud jde odcizení čtyřkolky Yamaha, její odcizení nebylo obžalovanému dle obhajoby dostatečně prokázáno. Poukázáno na to, že majitel uvedené věci vypověděl, že tato musela být odcizena v období od 4.11.2012 do 6.11.2012, dále, že ji pachatel musel přenést přes „rýgle“, které jsou ve výšce 40 cm, tedy by ji těžko přenesl jeden člověk, v daném případě tak muselo být pachatelů více. Přitom nebylo prokázáno, že by obžalovanému někdo někdy při páčání trestné činnosti napomáhal, a to ani u tohoto útoku, ani u útoků ostatních. Namítnuto, že nalézací soud nevzal v úvahu ani to, že nemovitost byla téměř dva dny nezajištěna, a byl tak do ní volný přístup. Zdůrazněno, že čtyřkolka konečně nebyla u obžalovaného nalezena při provádění domovní prohlídky, nebyla ztotožněna ani v bazarech či na internetové inzerci. Tomu, že čtyřkolku mohl odcizit někdo jiný, pak dle obhajoby nasvědčuje i skutečnost, že obžalovaného ve vazební věznici navštívili příslušníci Policie ČR s tím, že v lokalitě obcí Sedlice, Jemnice a okolí, páchal v daném čase trestnou činnost s obdobným způsobem provedení a druhem odcizených věcí i někdo jiný. Obhájce obžalovaného dále poukazuje na to, že hlavním důkazem, o který nalézací soud opírá závěry o vině obžalovaného v bodech 4-7, 8-11, 19, 20, 23, 24, 31, 32, 34, 35, 42-45 a 48 výroku rozsudku, je lokalizace jeho mobilního telefonu. Tento důkaz je přitom často pouze jediným nepřímým důkazem a sám o sobě ke kvalifikovanému závěru při rozhodování o vině nestačí. Jde pak pouze o domněnku soudu, že pokud spáchal obžalovaný jiný útok v dané lokalitě, ke kterému se přiznal, je pravděpodobné, že spáchal i útoky ostatní. Vina obžalovaného v těchto bodech výroku rozsudku tedy nebyla prokázána bez rozumných pochybností, proto by měly být předmětné body podrobeny pečlivému přezkumu. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem obhájce obžalovaného označuje trest, který byl obžalovanému soudem I. stupně uložen, tedy nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání čtyř let, za nepřiměřeně přísný, neodpovídající okolnostem posuzované trestné činnosti, výši způsobené škody, hodnocení osoby obžalovaného ani motivu, který jej k páčání trestné činnosti vedl. Zdůrazňuje, že celková, skutečně prokázaná škoda, kterou obžalovaný způsobil svými útoky, je menší než 500.000 Kč, a jde tedy o škodu větší, nikoli o škodu značnou, jak

je uvedeno v napadeném rozsudku. Dále namítá, že nebyly zohledněny individuální okolnosti, které obžalovaného vedly k páčání trestné činnosti, a to zejména, že páchal trestnou činnost v tíživé rodinné situaci, když má postiženého syna a družka je po vážné nemoci, která zanechala trvalé následky na jejím zdraví, a dostatečně nebylo přihlédnuto k tomu, že obžalovaný napomáhal objasňování trestné činnosti, k řadě útoků se doznal a trestné činnosti upřímně lituje. Vzhledem k uvedenému má obhájce za to, že by v případě obžalovaného postačovalo uložení trestu při dolní hranici zákonné trestní sazby, přičemž trest odnětí svobody by neměl převyšovat tři léta, a pro jeho výkon by měl být obžalovaný zařazen ještě do věznice s dozorem. K výroku o propadnutí věci, konkrétně osobního motorového vozidla tov. zn. Ford Mondeo kombi 1.8 RZ [REDAKCE] obhájce obžalovaného uvádí, že toto vozidlo je ve spoluvlastnictví obžalovaného a jeho družky [REDAKCE], a tedy nelze k uložení trestu propadnutí uvedené věci přistoupit, což procesní soud nezohlednil, přestože na tuto skutečnost jak obžalovaný, tak jeho družka, ve svých výpovědích upozorňovali. Proto obhájce obžalovaného závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině ohledně skutků, uvedených pod body 1-37, a skutků, uvedených pod body 38-41, a aby o vině obžalovaného nově rozhodl, poté aby v návaznosti na nový výrok o vině zrušil výrok o trestu a tento uložil při dolní hranici zákonné trestní sazby, a dále, aby v souladu s učiněnými změnami upravil výrok o náhradě škody a zrušil výrok o trestu propadnutí věci ve vztahu k osobnímu motorovému vozidlu zn. Ford Mondeo kombi 1.8 RZ [REDAKCE].

Odvolací soud ve věci konal dne 15.1.2014 veřejné zasedání, jemuž byl obžalovaný osobně přítomen. V jeho průběhu *obhájce obžalovaného* přednesl podané odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením a navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o vině v bodech 1 – 37 a 38 – 41, aby bylo o vině nově rozhodnuto s přihlédnutím ke skutečnostem uvedeným v podaném odvolání a v návaznosti na to, aby byly zrušeny i výroky o trestu a náhradě škody, přičemž trest by měl být obžalovanému uložen při dolní hranici zákonné trestní sazby. Dále obhájce obžalovaného navrhl zrušit výrok o trestu propadnutí věci ve vztahu k osobnímu motorovému vozidlu tovární značky Ford Mondeo. Pro odvolací řízení učinil důkazní návrh, když požádal o vyžádání záznamů o tom, že obžalovaného ve vazební věznici skutečně navštívili příslušníci policie a sdělili mu, že v rozhodném období v okrese Písek trestnou činnost páčaly i jiné osoby.

Intervenující státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře naproti tomu uvedla, že proti skutkovým a právním závěrům okresního soudu nemá výhrad. Poukázala na to, že nalézací soud v odůvodnění svého rozhodnutí přesvědčivě vysvětlil, jakými úvahami se při rozhodování řídil, přičemž je zřejmé, že při hodnocení důkazů postupoval plně v souladu se zásadami zakotvenými v § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Trest byl dle státní zástupkyně správně uložen jako trest souhrnný, tento pak označila za zákonný, přiměřený, odpovídající jak charakteru trestné činnosti, tak skutečnostem zjištěným k osobě pachatele. I výrok o náhradě škody označila státní zástupkyně za zákonný. Aniž by činila důkazních návrhů pro odvolací řízení, závěrem navrhla, aby bylo odvolání obžalovaného postupem podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Obžalovaný v rámci práva posledního slova opětovně namítl, že čtyřkolku neodcizil, přičemž poukázal na to, že na místě činu se našla mikina, která mu nepatřila. Stejně tak

namítl, že neodcizil moped (bod 32), ani zbraně ze střeleckého klubu (bod 21), neboť zbraně nenávidí, žádné nevlastní a nikdy je ani nevlastnil. K bodům 8 – 11) výroku rozsudku také uvedl, že se předmětné trestné činnosti nedopustil, ohledně těchto bodů pak poukázal na to, že i dle policistů na uvedených místech měla trestnou činnost páchat i jiná osoba. Popřel též spáchání krádeže v bodě 19) výroku rozsudku, s tím, že do auta se nikdy nevloupal, ani nikdy nekradl doklady či peněženky. K bodu 31) zdůraznil, že neodcizil zahradní traktůrek, bral pouze sekačky, malé věci, co mohl odnést v ruce.

Krajský soud ve smyslu ust. § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného, podaného prakticky do všech výroků rozsudku, vyjma výroků zprošťujících, napadený rozsudek soudu I. stupně jako celek a přezkumu podrobil taktéž zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu učinil závěr, že odvolání obžalovaného nelze mít za důvodné, vyjma pochybení, jehož se okresní soud dopustil ve výroku o náhradě škody (viz níže). Odvolání obžalovaného pak neshledal odvolací soud důvodným již vzhledem k tomu, že podané odvolání bylo z větší části (zejména ohledně skutkových závěrů okresního soudu) opakováním tvrzení a závěrů, které odvolatel uplatnil již v průběhu hlavního líčení a soud I. stupně se s nimi přesvědčivým, správným a příslušným způsobem vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku.

Předem nutno uvést, že odvolací soud neshledal nic, co by svědčilo o porušení procesních norem. Ve věci bylo správně rozhodováno v senátě a v průběhu řízení bylo plně respektováno právo obžalovaného, v řízení zastoupeného svým obhájcem, na jeho obhajobu. Obžalovanému [REDAKCE] bylo v průběhu hlavních líčení, konaných u Okresního soudu v Písku, v plné míře umožněno realizovat veškerá procesní práva, včetně práva podávat žádosti a opravné prostředky, což jím bylo v plném rozsahu využito. Jak je pak zřejmé ze spisu Okresního soudu v Písku sp. zn. 8T 48/2013, soud I. stupně si opatřil pro své rozhodnutí dostatečný důkazní rámec, na základě něhož jím byl zjištěn ve vztahu k odvolateli skutkový stav bez důvodných pochybností. Odvolací soud dospěl k závěru, že ani důkaz, který byl v rámci podaného odvolání navržen k objasnění skutkového stavu, by nebyl způsobilý zvrátit skutkové závěry, ke kterým soud I. stupně dospěl, proto další dokazování ve věci neprováděl. K procesu dokazování před soudem nalézacím pak odvolací soud uvádí, že jednotlivé důkazní prostředky byly získány procesním způsobem a o jejich procesní využitelnosti tedy není žádných pochyb. Shromážděné důkazy okresní soud provedl v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, a následně tyto hodnotil jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech, což je nutno považovat za metodu stěžejní, zákonem předpokládanou (§ 2 odst. 6 tr. řádu). Hodnocení důkazů nalézacím soudem je logické a přesvědčivé, přičemž tímto jsou vždy zcela správně zajištěné důkazy hodnoceny i v souvislosti se způsobem provedení trestné činnosti a s časovou a místní souvislostí jednotlivých dílčích útoků trestné činnosti. Způsob, jímž soud I. stupně důkazy hodnotil, a skutkové závěry o vině obžalovaného, které z provedených důkazů vyvodil, odpovídají zákonným požadavkům na provádění a hodnocení důkazů. Svě hodnotící úvahy a jejich výsledky pak okresní soud vyjádřil v dostatečně podrobném, logickém a příslušném odůvodnění rozsudku, na které lze v podstatě plně odkázat, neboť v něm je v dostatečné míře prezentován obsah provedených důkazů, je v něm zřetelně a výstižně vyloženo, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané a především o které důkazy své rozhodnutí opírá.

K námitkám uplatněným v podaném odvolání považuje odvolací soud za potřebné souhrnně uvést, že jak již bylo shora zmíněno, okresní soud postupoval plně v souladu se zásadou vyjádřenou v ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Stěžejní důkazy (ať již výpovědi svědků či spoluobžalovaných, protokoly o vydání a vrácení věcí, protokoly o domovních prohlídkách a prohlídkách jiných prostor, výsledky odborných vyjádření, lokalizaci mobilních telefonů) hodnotil na podkladě svého vnitřního přesvědčení nejenom samostatně, ale vždy bral v úvahu jejich vzájemnou provázanost s důkazy dalšími. V této souvislosti je namístě odkázat na zásadu, že pokud soud prvního stupně postupoval tak jako v tomto případě, tedy při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, a na základě řádného vyhodnocení důkazů učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemohl by odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že by popřípadě sám na základě svého přesvědčení hodnotil tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem (k čemuž však v uvedeném případě nedošlo, když odvolací soud se s hodnocením důkazů nalézacím soudem plně ztotožnil). V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu citovaného ustanovení.

Obžalovanému ani jeho obhájci samozřejmě nelze v žádném případě upřít právo podrobit jednotlivé důkazy a hodnotící postup nalézacího soudu kritice, uplatnit vůči němu výhrady a vyjádřit svůj vlastní pohled na věrohodnost, spolehlivost a důkazní sílu konkrétního důkazu či důkazů. Podle názoru odvolacího soudu je však odvolání obžalovaného do určité míry charakteristické právě tím, co neprávem vytýká nalézacímu soudu, tedy jednostranným hodnocením některých důkazů s jejich vytržením ze souvislostí a z celkového kontextu. Pokud by byly důkazy v jednotlivých bodech výroku rozsudku hodnoceny jednotlivě a osamoceně, kdy k takovému hodnocení důkazů je přístupováno ze strany obžalovaného, mohly by se jeho námitky, které uplatnil v opravném prostředku, akceptovat. Za nastalé důkazní situace, s přihlédnutím k charakteru trestné činnosti, záleželo správné rozhodnutí o vině obžalovaného na pečlivém vyhodnocení každého důkazu i celého souhrnu důkazů, přičemž z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že vnitřní přesvědčení soudu o vině obžalovaného skutečně nebylo výsledkem libovůle, ale opírá se právě o všestranné a logické zhodnocení důkazů provedených před soudem a jejich vzájemných souvislostí. Pečlivost hodnocení důkazů okresním soudem se konečně odráží i v tom, že tento sílu a kvalitu jednotlivých důkazů velmi správně a citlivě hodnotil a tam, kde vyvstaly jakékoliv pochybnosti o vině obžalovaného, postupoval v souladu s jednou ze základních zásad trestního řízení – in dubio pro reo a obžalovaného podané obžaloby zprostil.

Nad rámec velmi pečlivého odůvodnění napadeného rozhodnutí si odvolací soud dovoluje doplnit následující. Obžalovaný se doznal k jednání, popsanému v těchto bodech výroku rozsudku – **1 - 3, 12, 14 – 18, 22, 25, 27 – 28, 30, 33, 36 – 40, 46 – 47, 49**. V uvedených bodech pak jeho doznání není jediným usvědčujícím důkazem, jak správně konstatoval okresní soud, ale toto koresponduje s dalšími ve věci provedenými důkazy, zejména s protokoly o vydání a vrácení věcí, odcizených jednotlivým poškozeným, s odbornými vyjádřeními k identifikaci pachových a biologických stop a s lokalizacemi mobilního telefonu obžalovaného na místech činů. Pokud pak obžalovaný v těchto bodech výroku rozsudku rozporoval množství odcizených věcí, i v tomto směru lze odkázat na vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí soudem I. stupně, v němž je dostatečným způsobem ozřejmeno, z jakých důvodů okresní soud považoval obhajobu obžalovaného

v tomto směru za účelovou, přičemž odvolací soud se s uvedenými závěry nalézacího soudu plně ztotožňuje (viz strana 25 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Pokud obžalovaným namítáno, že v bodech **4 - 7, 8 – 11, 19 - 20, 23 - 24, 31 - 32, 34 - 35, 42 – 45 a 48** výroku rozsudku byl závěr o jeho vině učiněn zpravidla na základě pouze jednoho nepřímého důkazu (lokalizace mobilního telefonu), který není dostačující k prokázání viny, nelze se s takovým hodnocením důkazní situace ztotožnit. V bodech **8 – 11** výroku rozsudku (krádeže v Jemnici v období od 14.10.2012, 18.00 hod. do 15.10.2012, 06.00 hod.) neusvědčuje obžalovaného z trestné činnosti pouze lokalizace jeho mobilního telefonu na místě činu, ale též pachová stopa, shodná s otiskem pachové konzervy obžalovaného (zajištěná na kovovém kolíku ze vrat nemovitosti poškozeného [REDAKCE]). Všechny 4 dílčí útoky trestné činnosti pak spojuje blízká časová a místní souvislost, shodný způsob provedení i totožný charakter odcizených věcí. V bodech **19 - 20** výroku rozsudku (krádeže v Lomu v době od 20.00 hod. dne 25.10.2012 do 13.00 hod. dne 26.10.2012), taktéž nalézací soud při uznání viny obžalovaného nevycházel pouze z jednoho nepřímého důkazu, když kromě lokalizace mobilního telefonu obžalovaného nedaleko místa činu lze odkázat i na skutečnost, že poškozenému Sklářovi byl odcizen mj. hliníkový žebřík, přičemž dne 6.11.2012 obžalovaný přivezl hliníkový žebřík do bazaru [REDAKCE]. Uvedené dílčí útoky trestné činnosti jsou nadto v úzké časové a místní souvislosti s útokem popsáním pod bodem **21** výroku rozsudku (spáchaným v době od 12.30 hod. dne 26.10.2012 do 8.40 hod. dne 28.10.2012 v Sedlici), resp. tyto dílčí útoky trestné činnosti na sebe bezprostředně navazují, přičemž k bodu 21) byla zajištěna pachová stopa, shodná s otiskem pachové konzervy obžalovaného. Co se týče bodu **29** výroku rozsudku (krádeže ve Vodňanech dne 4.11.2012 v době od 01.00 hod. do 09.11 hod.), uvedený dílčí útok byl spáchán prakticky ve stejné době jako útok pod bodem **30** výroku rozsudku, jehož spáchání obžalovaný doznává, a to na nepřímě vzdáleném místě, odcizené slalomové lyže byly nadto nalezeny v bazaru U Tří Králů, kam je dodal právě obžalovaný. K bodům **34 - 35** výroku rozsudku (krádeže ve Zlivici dne 17.11.2012) nutno poukázat na to, že obžalovaný do bazaru [REDAKCE] dne 21.11.2012 mj. odcizené čerpadlo zn. Badumagic k filtraci bazénu, nadto z výpovědi svědka Vítka (č.l. 1199) je zřejmé, že tento si všiml ve Zlivicích v rozhodnou dobu bílé dodávky odpovídající popisu vozidla obžalovaného. Stejně tak v bodě **41** výroku rozsudku (krádež v Kožlí dne 9.1.2013) je obžalovaný usvědčován kromě zajištěné pachové stopy a lokalizace mobilního telefonu též výpovědí svědka Syrovátky (č.l. 1367 spisu), který v Kožlí dne 9.1.2013 kolem 05.00 hodiny zaregistroval podezřelé vozidlo, jehož RZ si zapsal, přičemž se jednalo o RZ [REDAKCE], tedy RZ vozidla užívaného obžalovaným. K bodům **42 – 45** výroku rozsudku (krádeže v Černíkách v době od 16.00 hod. dne 10.1.2013 do 8.30 hod. dne 11.1.2013) odvolací soud dodává, že část motorové pily DOLMARK byla zajištěna v garáži obžalovaného v průběhu domovní prohlídky realizované dne 5.2.2013 (č.l. 255 spisu), obžalovaný nadto dne 14.1.2013 k prodeji přes internetový server nabízel mj. vysavač (přičemž dne 10.1.2013 byl poškozenému Doškovi mezi ostatními věcmi odcizen mj. vysavač). K bodu **48** výroku rozsudku nutno uvést, že skutek byl spáchán ve stejné době, na stejném místě a prakticky stejným způsobem, jako útok, popsán pod bodem **49** výroku rozsudku, k němuž se obžalovaný plně doznal, a byly u něho nalezeny i odcizené věci. V rámci uvedené trestné činnosti pak došlo k odcizení věcí, které jsou typické pro obžalovaného (zahradní nářadí). Zbývá dodat, že k bodům **13 a 26** výroku rozsudku se obžalovaný sice výslovně nedoznal (uvedl, že neví, zda se jich dopustil), v nich popsáné dílčí

útoky však byly spáchány na stejných místech, a ve zcela shodnou dobu, jako dílčí útoky trestné činnosti pod body 14 a 25, k nimž se obžalovaný v plném rozsahu doznal, když v těchto případech došlo k zajištění odcizených věcí, ztotožnění pachových stop a zachycení průjezdu vozidla obžalovaného v rozhodnou dobu. Vzhledem k uvedenému lze mít i spáchání těchto dílčích útoků obžalovaným za jednoznačně prokázané, nadto za situace, kdy opět došlo k odcizení věcí typických pro obžalovaného (úhlová bruska, kotouče k brusce).

Pokud pak jde o zbývající dílčí útoky trestné činnosti, popsané pod body 4 - 7, 23 - 24 a 31 – 32 výroku rozsudku, ani zde se okresní soud neopíral při činění svých skutkových a potažmo právních závěrů pouze o lokalizaci mobilního telefonu obžalovaného na místech činů, byť tato byla důkazem nepochybně velmi významným. Kromě toho, že v době páchání trestné činnosti byl mobilní telefon obžalovaného lokalizován v místech činů nebo v jejich blízkém okolí (v této souvislosti odkazuje okresní soud přílehlavě na vyjádření obžalovaného, že tento svůj mobilní telefon nikomu nepůjčoval), o obžalovaném jako o pachateli trestné činnosti svědčí též způsob provedení uvedených dílčích útoků trestné činnosti, v porovnání s útoky ostatními (např. dílčí útok popsaný v bodě 7 výroku rozsudku je prakticky totožný s dílčím útokem popsaným pod bodem 36, po jehož spáchání byl obžalovaný zadržen policejními orgány), jakož i typický charakter odcizených věcí, jež obžalovaný dále dodával do bazarů či prodával prostřednictvím internetu.

Ničeho proto nelze vytknout, jak již ostatně shora uvedeno, skutkovým zjištěním, která soud I. stupně po řádném vyhodnocení provedených důkazů učinil. Odvolací soud neměl podstatnějších výhrad ani k užité právní kvalifikaci, kdy obžalovaný [REDAKCE] byl správně uznán vinným pod příslušnými body výroku rozsudku jednak zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, dále přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku, přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku, přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku, přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 trestního zákoníku a přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Jednání obžalovaného bylo správně posouzeno jako tři samostatné skutky (body 1 – 37, 38 – 41, 42 – 49), neboť obžalovaný ve dnech 19.11.2012 a 9.1.2013 převzal usnesení o zahájení trestního stíhání pro jednotlivé dílčí útoky, přičemž ve smyslu ust. § 12 odst. 11 tr. řádu, pokračuje-li obviněný v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se takové jednání od tohoto úkonu jako nový skutek. Nalézacímu soudu lze vytknout pouze formální pochybení, nemající však žádný vliv na právní kvalifikaci jako takovou, kdy v bodech 1 – 37, 38 – 41, 42 – 49 byl znak skutkové podstaty trestného činu krádeže spočívající ve vloupání naplněn pouze dílem (k vloupání nedošlo u dílčích útoků popsaných pod body 6, 39 či 46), stejně jako v případě bodů 1 – 6, 38 – 41 byl pouze dílem naplněn znak skutkové podstaty přečinu porušování domovní svobody spočívající v překonání překážky, jejímž účelem je zabránit vniknutí (k překonání překážky nedošlo u bodů 6, 39).

Soud I. stupně pak nikterak nepochybil ve výrocih o uložených trestech. Obžalovanému [REDAKCE] byl správně za nyní projednávanou trestnou činnost a za sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm.

a) tr. zákoníku, jímž byl pravomocně uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Písku ze dne 30.1.2013, č. j. 5 T 8/2013 – 28, doručeným dne 5.2.2013, uložen podle § 205 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný trest, a to již trest represivní povahy, konkrétně nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 4 let. Nalézací soud na č.l. 31 - 32 odůvodnění napadeného rozsudku velmi pečlivě hodnotil veškeré okolnosti, jež je nutno brát v úvahu při rozhodování o druhu a výměře trestu, zabýval se jak povahou a závažností spáchané trestné činnosti (včetně jejího rozsahu, doby páčání a způsobů provedení jednotlivých útoků trestné činnosti), tak způsobenými následky, hodnotil i okolnosti, vztahující se k osobě obžalovaného [REDAKCE], jeho trestní minulost, a výstižně odůvodnil, proč není namístě považovat doznání obžalovaného [REDAKCE] za výraznější polehčující okolnost. Pokud na podkladě vyhodnocení všech shora zmíněných skutečností dospěl k závěru o tom, že odpovídajícím trestem je souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 4 let, nelze mít tento trest za nezákonný či nepřiměřeně přísný. Dle odvolacího soudu je takto uložený trest zcela přiměřený a plně odpovídá všem okolnostem, charakterizujícím spáchanou trestnou činnost i osobu obžalovaného [REDAKCE]. Za věcně správný je třeba mít i výrok o zařazení obžalovaného [REDAKCE] pro výkon uloženého trestu podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou, když obžalovanému byl ukládán trest za úmyslné trestné činy a nebyly, vzhledem k výši trestu a trestní minulosti obžalovaného, splněny podmínky pro jeho umístění do věznice s dozorem.

Za zákonný a spravedlivý považuje odvolací soud též obžalovanému uložený trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou let (který byl obžalovanému uložen již trestním příkazem Okresního soudu v Písku ze dne 30.1.2013, č. j. 5 T 8/2013 – 28, doručeným dne 5.2.2013), jakož i tresty propadnutí věcí nebo jiných majetkových hodnot, a to včetně propadnutí 2 osobních automobilů obžalovaného. Co se týče vozidla tov. zn. Fiat Ducato bílé barvy, není pochyb o tom, že toto bylo obžalovaným opakovaně využíváno k páčání trestné činnosti. Uvedené vozidlo na místech činů identifikovalo několik svědků, při prohlídce jiných prostor byly v předmětném vozidle nalezeny odcizené věci. Ke stejnému účelu pak obžalovanému sloužilo i vozidlo tov. zn. Ford Mondeo, což je potvrzováno výpovědí spoluobžalovaného [REDAKCE]. Z výpovědi obžalovaného a jeho družky je přitom zřejmé, že provozovatelem obou vozidel byl právě obžalovaný, a tento je také prakticky výhradně používal ([REDAKCE] ve své výpovědi výslovně uvedla, že řídí obžalovaný a vozí ji, byť nemá řidičské oprávnění). Okresní soud tedy správně dovodil, že se v případě obou osobních automobilů jedná o věci, kterých bylo užito k páčání trestné činnosti a které náležejí pachateli, a že je tedy namístě též ohledně nich postupovat podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Za situace, kdy byl obžalovanému [REDAKCE] ukládán souhrnný trest odnětí svobody ve vztahu k trestnímu příkazu Okresního soudu v Písku ze dne 30.1.2013, č. j. 5 T 8/2013 – 28, doručenému dne 5.2.2013, byl okresním soudem správně podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Písku ze dne 30.1.2013, č. j. 5 T 8/2013 – 28, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Co se týče výroků, které byly nalézacím soudem učiněny v rámci adhezního řízení ve smyslu ust. § 228 odst. 1 tr. řádu, § 229 odst. 1 tr. řádu a § 229 odst. 2 tr. řádu, i tyto byly

v převážné části shledány zákonnými a věcně správnými. Pochybení bylo identifikováno pouze ve výrocích, týkajících se poškozených [REDAKCE]. Nálezacím soudem byla obžalovanému ve smyslu ust. § 228 odst. 1 tr. řádu uložena povinnost nahradit poškozenému [REDAKCE] částku 1.100,- Kč (představující 1.000,- Kč za odcizený měděný drát a 100,- Kč za odcizený visací zámek), poškozenému [REDAKCE] částku 25.000,- Kč (za odcizený svařovací inventar) a poškozenému [REDAKCE] částku 13.000,- Kč. Přitom z provedeného dokazování vyplývá, že odcizený měděný drát byl [REDAKCE] vrácen (viz usnesení o vydání věci na č.l. 429 spisu), stejně jako svařovací inventar poškozenému [REDAKCE] i (viz usnesení o vydání věci na č.l. 1304 spisu). Co se týče poškozeného [REDAKCE], ze zprávy České pojišťovny, a.s., ze dne 12.2.2013 (č.l. 1498 spisu) je zřejmé, že tomuto poškozenému bylo vyplaceno pojistné plnění ve výši 14.287,- Kč (přitom celková škoda způsobená trestnou činností obžalovaného dle skutkové věty výroku rozsudku v případě poškozeného [REDAKCE] činí částku 13.000,- Kč).

Ze všech shora konstatovaných a zevrubně rozvedených důvodů byl tudíž k odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek zrušen ve výrocích o náhradě škody, učiněných podle § 228 odst. 1 tr. řádu a § 229 odst. 2 tr. řádu ve vztahu k poškozeným [REDAKCE] a podle § 259 odst. 3 tr. řádu bylo nově rozhodnuto tak, že obžalovanému byla podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena povinnost uhradit na náhradě škody poškozenému [REDAKCE] částku 100 Kč, zatímco se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody byl poškozený podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškození [REDAKCE] pak byli odkázáni s celými uplatněnými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 1 tr. řádu, když těmto byla způsobena škoda saturována buď vrácením odcizených věcí nebo pojistným plněním ze strany pojišťovny. V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr. řádu, § 265e odst. 1 tr. řádu), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr. řádu).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr. řádu).

V Táboře dne 15. ledna 2014

Mgr. Milena Vránková, v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Romana Šístková

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15.1.2014.
Doložku PM vyznačila Pavla Kutinová dne 17.7.2015.

k ORII-1390-63/TČ-2009-001272 – OŘ Praha II, SKPV, OOK – 2. odd., Nádražní 274/16a,
Praha 5